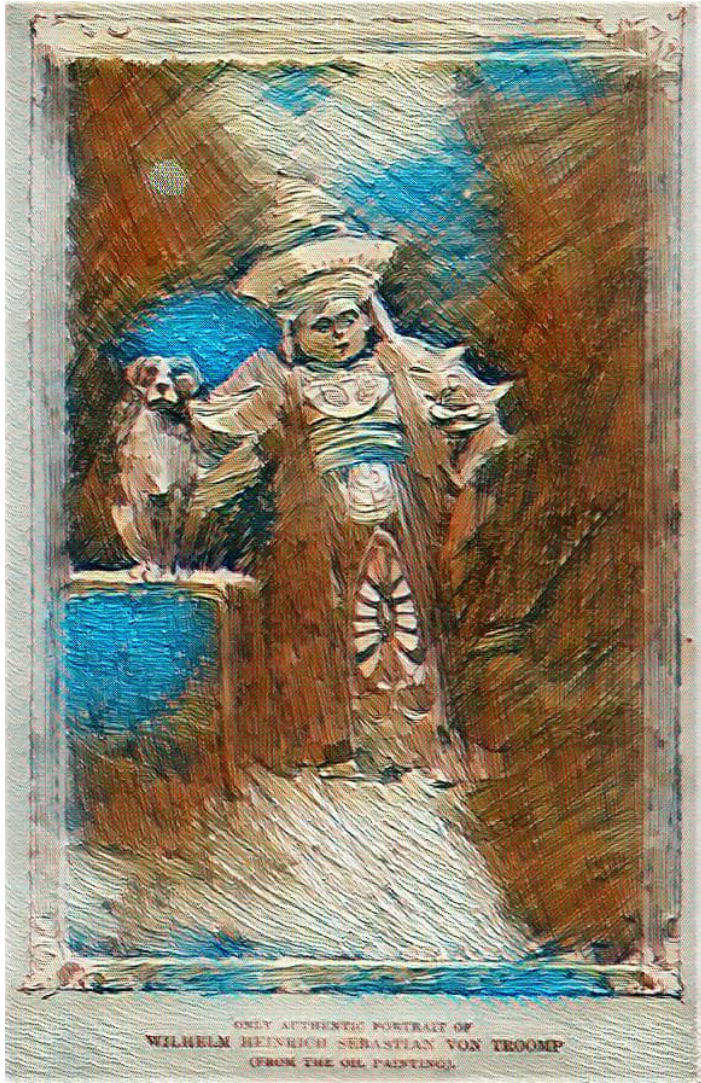

ONLY AUTHENTIC PORTRAIT OF
WILHELM HEINRICH SEBASTIAN VON TROOMP
(FROM THE OIL PAINTING).

ITER ET ADVENTURES BARONIS TRUMP ET CANIS MIRANDUS BULGER—I

Posted on December 1, 2022 by Ingersoll Lockwood

If you would like to learn to speak and read Latin using the acclaimed *Ecce Romani* series, consider enrolling in [Apocatastasis Institute](#), where Latin is anything but dead!

Praefatio

The following stories hail from the pen of Ingersoll Lockwood (1841—1918), an American barrister of the late 19th Century. These travels and adventures were published right in the middle of a remarkable period of English letters. For a generation before the 1889 release of Lockwood's first Trump installment, and continuing from strength to strength for another generation afterwards, these stories were part of the burgeoning collections of children's and fantasy fiction which was received with such interest at the time.

But time and fame are fickle, and poor Baron Trump was soon forgotten, despite all his marvelous journeys. It was not until there was a real Barron Trump living lately in the White House that Lockwood's stories were rediscovered. (Fickle, it turns out, is not always a bad thing!)

And while the coincidences between the fleshly Barron Trump and his inky double gave rise to all sorts of jabber about time traveling orange tycoons (perhaps playing 5D chess in transit), we have an even better time travel for you: journey with little Baron Trump in Latin! No matter how old it is, literature is always a living thing. It is a delight to welcome back into the imagination not only young Mr. Trump and Bulger, but also to contribute to the growing corpus of new and republished Latin literature.

John Coleman

CAPUT I.

Brevis relatio cuiusdam parvi baronum maiorum celeberrimi, qui "Eques Inermem (literally, armless)" vocatur. Mira eius fortitudo et fortitudo. Quam secutus est Cordis Leonis ad Orientem. Res egregie gestae in campo sub loppe moenibus. Eius matrimonium in praesentia Saladini et Cordis Leonis.

Venio ex una ex vetustissimis et honestissimis Germaniae septentrionalibus familiis, virtute et amore periculi clarus.

Unus antecessorum meorum, cum viginti intrasset, uno mane audiverat in mensa patris sui, magnum regem Angliae Cœur de Lion exercitum contra infideles ducturum esse.

"Miserere parens," adulescens e sede evigilans, oculi ardentes, genae ardentes, "Adiungam Peregrinus et auxilium in hostium sanctae religionis interitum?" "Heu miser puer!" respondit pater, miserata iuventutis intuitu, qui per novum quendam naturae lusum sine armis natus, « non es destinatus ad gravissimas pugnas, quales exspectant patruelem nostrum Cœur de Leonem. Omnia ensem gerendi ratio detinet, lancea cubile.

"Oportet homicidium deponere corpus tuum inermum ante cimeterium miserorum Moslemi elevatum! Fili carissime, ab animo talia cogita, et te ad poemata et philosophiam converte, novo generi nomen tuum eruditione addes. "Immo vero clemens parens, exaudi me!" diserto iuvenem oculo hortatus est: "Vera, arma mihi natura negavit, at illa non fuit tam crudelis quam credi posset, in ima membro vires gigas ad recompensationem dedit.

Non meministi quo tandem mense aprum uno ictu e planta venantis percussi? "Faciam," subridens truci sene baro, "sed—" "Ignosce pater egregius iuveni interruptio venit, "Ibo in pugnam duplicem armatum, cuivis enim strepitori figam ensem et vae Mussulmano, qui me in acie audet occurrere.

"Ite ergo, fili mi!" Clamavit senex baro, ut lachrymae pictae manant genae, "Ite, iunge patruelem nostrum Cœur de Lion, et si tu inermis resistas incredulorum furorem, adjicietur alia gloria BUCINUM nomine; et in hac avita sede pendeat effigiem equitis inermi, cui mirantibus oculis in aevum recumbent amatores fortium factorum.

Gaudium proavi mei nullum modum cognovi.

Vix moratus, ut ad iter opus faciendum appararet, cum nonnullis fidelibus stipatoribus, ab castelli navale plausibus evectus inter millia pulchrarum virginum, quae ex vicina civitate convenerant, ad Deum inermem equitem properat.

Non nisi egregium illud sub loppe moenibus dimicatum est, quod antecessor meus occasionem praebendae fortitudinis, eximiae virtutis, et impetus impetus inexsuperabilis.

Non unus, non quinque, non decem miles gregarius ausi sunt armati equitis.

Totae turmae expavescebant ante hunc arcanum ultorem iniuriarum Christianae, qui sine manibus Moslemi milites perculit, ut granum ante flatum cadit.

Iterum atque iterum, Saladinus florem suorum misit inermem equitem, cuius iam vires ac virtus nomen suum terrori militi superstitioso fecerat. Parum terribilem fatum illum expectantem animadvertens,

Mahometanorum belligerem sublato cimeterium antecessorem meum rueret, cum uno ense armato ictu arma equitis inermis equi ferire pectus, deinde infideles proterere. morte provolutus humi.

Iam meridies erat.

In edito loco Saladinus, aestum pugnae spectans, ingentis exercitus florem stragem anxius oculis horrendam vidit.

Iam nomen, ordo, et natio iuvenum antecessoris mei Moslemi ducis innotuerunt.

“La, il la! Mahomed ul Becullah!” clamavit barbam gerens. Beatus vir qui potest vocare Christianum militem suum filium. Quot prophetae infantes hodie occiderunt?

“Sexcentesimo quinquagesimo nono!” responsum datum.

“Sexcenti et quinquaginta novem” Saladinus resonavit, “et meridies est!” Cum nox accessisset, numerus

ad mille et septem auctus fuerat.

Audito diro diei opere "Inermem equitis" Saladini magnum cor fudit, et tamen admirationem tantae sollertiae et fortitudinis retinere non potuit.

"Ite!" Clamavit magnanimus infidelis dux, "Ite, e familia formosae Kohilat ancillae meae, eam orbibus nigredinis nigris, florem gratiae ac florem reginae venustatis. Duc eam ad eques inermem, Saladino cum regia salutatione; virtus facit fratrem meum, Giaour, licet sit! Discedite!"

Cum speciosus Kohilât in conspectum adolescentis antecessoris mei ductus est, eique denuntiatus est Saladinum ei munera misisse, "Eques impotens," salutationis regiae in signum reverentiae tam iuvenis. Et tamen tantae fortitudinis prima Christianae iuventutis cogitatio indignationem suam ab eius praesentia iactaret.

In illo autem momento, Kohilât oculos suos magnos et splendidos elevavit eosque plenos in facie adolescentis defixit.

Plus erat quam cor hominis stare posset.

Mota comitate ut de tentorio suo processit ad eam partem cum honore, et dixit:

"Kohilat, aliena te fata ad me misit. Magnus Saladinus nuntius mihi impertit scientiam bonitatis tuae, amabilitatis tuae, et mentis doctae, quae in suo thesauro jucundissimas imagines et utiles scientias continet. Docet me stas in directa propagine ab illa inclyta reginae terrae tuae Scheherezada, quae per mille et una noctes cogitationum Soldani Indiarum ita teneri ludibrio praeclari phantasiae tenuit. avertite eum a gravi ultionis consilio. Putasne, Kohilat, te posse oblivisci falsi dei tui et solum verum amare?"

"Ita, domine," murmuravit mitis Kohilat, "Si ita est dominus meus."

Risus increbruit formosam faciem juvenis antecessoris mei. Magis repugnare cupiebat in convertendo pulchram infidelem ad veram fidem, sed quamvis speciosam faciem diu et cuilibet subtilitatis signo scrutaretur, non tamen vidit.

Bene, Kohilat, dixit, et nunc responde mihi, et ex corde tuo loquere. Vis fieri uxor mea secundum ritus Ecclesiae Christianae et leges patriae meae?

Iterum pulcher Kohilât respondit:

"Ita, domine mi; si sic placet."

Sequenti die induciae indictae sunt, et coram duobus magnis ducibus exercitus, Cœur de Lion et Saladino, ambo gloriosissimo comitatu circumventi, juvenis antecessor meus et princeps Kohilat in virum et uxorem conjuncti sunt. a regii confessoris "eques inerme," supra circumfusam multitudinem eminens in lorica sua fulgenti loricae instar columnae argenti politae. Cum obviam prodiret lusca sponsa, anulo inter labra connubio obtentus, ingens ab utroque exercitu clamor ortus est.

Saladinus barbam permulsit. Cœur de Lion fecit signum crucis. Brevi semihora duces in castra redierant, bellumque atrociter exitio reparaverat.

Huic praeclari antecessoris mei, equitis inermi, cum Mahometani ancilla, possessionem meam prope Orientales phantasiae tribuo.

CAPUT II.

Senior baro incertus de loco certo nativitatis meae. Causae cur postea dabuntur. Parentes mei hoc tempore in Africam iter fecerunt. Senior Baronis mirabilis ascensus Montium Lunae. Miracula fugae nebulonis impenetrabilis. Ut efficitur. In terra Sut. Omnia quae ibi contigerunt. Qualiter canorum rex Snutores parentes meos in magno honore ad palatium suum deduxerunt, et quomodo ab eo habiti sunt.

Dum in mea potestate est, ut curiositati legentium indulgeam, in qua parte mundi sit, in qua tenebras primum vidi, nocte enim natus sum, tamen, quantum ad naturam statim in qua eram natus, nam dolor,

possum plura facere quam verba patris mei hac de re interrogati repetere.

"Fili mi, si essem in lecto meo, tantum dicere possem te aut in medio genitum esse in magno lacu, aut in insula, aut in paeninsula, aut in summo monte altissimo, sicut saepe saepius. Explicavit tibi."

Sufficiat ergo, lector benevole, in praesentia tibi certiore facere, quod tempore nativitatis meae in Africa parentes mei proficiscerentur; Pater meus unum de mirabilibus gestis in monte ascensu, scilicet ascensu celsissimi Lunæ Montium, feliciter perfecit; duces eius cum maxime periculoso loco in ascensu deseruissent; sed sine illis profugisse, et post aliquot dies terribilem inopiam et famem et sitim adsumere; proprium aeris aliquantum altitudinis emensum, quod os faucesque muscoli resoluti sunt. Infelix viator vel fame vel siti perit, ipso praesente fructu dulci et aqua frigida et limpida.

Ita materna, quae cum eo usque in montis partem instructa et certissima pedis steterat, iter facere perrexerunt, ut putabant, in vallem, de qua primogenita habebant, iter facere profectus.

Impetrabilis iam nebula eos claudit, et mox inermes et inermes vagantes se reperit.

Mane diei tertiae caligo etiam in crassitudine creverat, circum eas quasi pallium claudens, lucem diei fere praecluserat.

Palpando pater meus cum duobus iumentis quae sibi in ascensu partibus facilioribus ministraverant conveniebat. Quiete et incuriosi dulces et teneros frutices carpebant, quae in latere montis nascebantur.

Subito cogitatus ad patrem venit. Natum est ex ea desperatione quae hominem longum putat et durum antequam moriatur.

Sic enim cogitabat: Si haec animalia, si quando appetitus exigunt, saturitatem suam edant, ubinam sint, maximeque ubi se circumventum reperiant tam excellentibus pascuis, et, praeter ea, satis levantur ab omni labore. Sentiant tamen famem stimuli, vel potius dentem famis in visceribus suis, et cogitationes eorum statim revertantur ad domos, dominos, pabulos, et non perdent tempus profectionis ad villam ubi pertinent. Ad desperationis vigorem, pater raptim os suum osculum prensabat, ut nec pasci nec

bibere posset, et eventus experimenti sui expectabat, anhelitus, propter lacrimas et gemitus miserae matris, cuius vis erat. Perculit ipsae animae refluxum ieiunium.

Post paucas horas animalia ad pedes stabant et valde laborabant, et in alia hora adeo invaluerat fames, ut cibos insanas molirentur, ut facile pater ex insidiosa linea, quam diligenter curaverat, cognosceret capitibus suis apponere.

Post horam quartam longum silentium fuit, per quod quidnam sequerentur, deliberare videbantur.

Quinta hora venit.

Mater infirma et lassa in ulnis patris quieverat. Subito constringebatur acies. Pater meus sensim dormientem excitavit, pauca susurrans solatii verba.

Iterum lineae contractae sunt.

Parentes mei iam pedibus erant in profundis inpenetrabilis nebulae prospiciens, quae eos circumvolvit et inter se etiam invisibiles fecit.

Hist! Bestiae iterum moventur! Subito impetu, quasi tandem rem aliquam, quae per aliquot horas mentes eorum solverant, bestiae, vehementibus narium stimulis, obnixa e vestigio, per virgulta coniciebant, et parentes obversabantur.

Constat plane inter conclusiones ingenio vel instinctu perductas, non enim semel distrahuntur aut subsistunt, nisi a patre cohibitus. Sicque cari parentes mei servati sunt! Totis eo die ac parte proximi premebantur.

Nebula tandem elevata est, et patuit illico patri meo quod, quamvis animalia ad habitacula humana ea regerent, tamen terra in cacumine montis iter profecturus non erat. Semita nunc tam perspicua facta est ut pater meus a duobus animalibus capistras tumultuosos removit eosque famem suam expleret, quod cum summa voluptate ageret, permisit. Mater adeo fessa fuit ut inertem procumberet. Reficiensque eam haustu fontis aquae et suco agrestis uvae, praeparato propere cubile mollia fronde,

in quo tam longo fessumque cornipetu se iactare gaudebant.

Mox in altum et jucundissimum somnum inciderunt. Quamdiu in lecto frondoso iacebant, somno reficiendo involuti, nesciebant.

Longa certe hora fuit; nam cum evigilarent, stomachus fames rodebat. Libet statim colligere fructus, nisi auribus insolitis crepitibus repente salutare fuissent. Oculos terebant et se mutuo circumspiciebant, reputantes se ludibrium jucundi asini somnii.

Sed non; erant vigilantes et in plena possessione sensuum. Iterum audiuntur insoliti soni et hoc tempore propiores et clariores.

Oritur et lapsus, tumor et dein intermissio.

Soni sunt hinnuli et snappy sicut et in eis musica singularis est.

Propius propiusque veniunt. Maiore ac maiore crescunt. "Ferae?" susurrabant matrem meam medium inquirendo.

"Immo!" de ore patris mei cadit. "Non nisi homines ita ferae sint ut bestiarum nomen mereatur."

"Hark iterum!" murmuravit mater mea.

Soni iam nullus error erat; nam, ut concentus plurium vocum, argutae et fistulae, altae et murmurantes, molles et canorae, asperae et gutturales, omnia tamen inconditam et agrestem quandam harmoniam, uno modo magnoque miscentes. Nunc demissa ac vix audita, nunc erumpente atrox ac velut ingruente vigore, cantores, ululatores, quidnamque essent, in vallem infra nos ferocem ac semianimem inordinate prosilire.

Homines erant habitu barbato, facies et fustibus pictis leviter per humeros tortis. Sive intermissa sive progressa, adhuc suum cantum incultum et arcanum, vertices, hiulcas et snappy pro toto orbe servaverunt sicut mille homines, qui ex mille capsulis emunctas modo hauserant.

"Serva me, vir!" exclamavit vultu pallida mater. "Ab his feris liberis silvae plectemur diris cruciatibus." Risus tam mitis, et tamen tam placidus, ut lenitatem patris mei diffundi non possit.

"Numquam timete!" "scio," inquit, "Quos quaesivi! Quod viator fortius et audacius quam me multis negatum est, sodali Trump familiae miro modo donatum est. Cum omnem Monarcham in Europam redimus, omnis erudita societas, numisma in pectore meo ligare festinabit, nam, cara uxor, vir tuus primus albus est in terram ingrediendi— "

"Ille—?" reboabat mater mea procumbens et apprehendens brachium viri sui.

"Melodious Sneezers!"

"Melodious Sneezers?" identidem mater aperitur oculo, et in omni sedet ludibrio pluma.

"Melo—"

Ipsa nihil sed porro. Infinito gaudio patris mei vehementissime sternutatio cecidit. In tam celeri successione fluit sternutatio, ut perquam minutivi machinam sub praeceps sonaret.

Tandem idoneum visum est transisse. Melo—, sed frustra; secundam syllabam attingere non poterat.

Et nunc ille vicissim, pater profectus est, lentus primo, sed ocius et ociusiens.

Mirum dictu sternutamentum mox cepit vias agrestium permixtasque penitus capere, invito conatu arcendo tempus coercere.

"Cogite ergo, cara uxor," exclamat pater anhelans cum decuit, "Hos homines alienigenas in herbam inferiorem extensos esse "Snutores canoros"; eos non modo innoxios, sed modestos, mansuetosque ac placidos esse. Ne timeas eos! Fustibus suis solum ad ludum." "Sed quid?" caute matrem meam rogat ne alius idoneus accipiat eam.

Responsum est, "Intelligo te." "Audi. Scito, quod in hac valle et in majoribus infra, semper aerem myriadibus impletum super myriadibus insectorum infinitae magnitudinis; Solus microscopio validissimus probationem praebere potest ad conspectum eorum exsistentiae suae. Hic enim titillari sensus quos tu et ego innumeros aetatibus isti pacifici barbari subiectae sunt.

Rursum miserae parens meus cecidit sternutatio regularis et canorae clausulae, sursum et deorsum, altae et argutae, nunc celeriter et ocius, nunc tardus et tardius usque ad silentium.

"Sicut expertus sum," inquit pater, "dum sternutationis tam facilem quam respirationem reddidit, ususque eventus, quos vitari non posse mox cernebant, non segniter deponere solitae naturae liberi erant. loquela et littera loqui per sternutatio "

"Sternumentum est apud eos tot intonationes, tot inflexiones, ut omnes necessarios sensus sensusque exprimendi difficultatem habeant, saltem necessaria in simplici vita, sicut postea videbis."

Volebat miseranda mater hic transitum exprimere, Mirari non audebat os suum. "Age, coniux charissime, pater hilariter clamavit.

"Confortamini! Descendamus in hanc pulchram vallem, nam adhuc tantum in terminis "terrae canorum Sutinorum" in molli et canora lingua Lâ-aah-chew-lâ vocati sumus.

Pronunciatio huius verbi iterum parentes miseros in perfecta turbine sternumenta proiecit; sed nihil perterriti obviam ierunt, qui prima facie prostratus in uultu, per aliquot momenta sternutationis stridore humilem demissa, naribus in gramen detrusit.

Paulatim tamen pater adfirmans se haudquaquam pacatum fuisse.

Unde canororum snuetrorum tripudium singularissimum ac gratiosissimum gaudium peragebant, pedes eorum pertinuo tempore cum sternutationis choro servabant.

Chorus, ut postea pater didicit, immensam gratiam suis spiritibus albis exprimere, quod vivos non edisset.

Iter domum iam ingressus est, pater meus ambulans in manu cum rege Chew-chew-lô, et mater mea comitante nomine uxorum vel plurium, domus regiae deliciarum nomine Chew-lâ-â-. â-â- et quisque successivus, prout minus editum locum occupabat in affectibus regis nomine brevior, donec tandem Chew-lâ paulo melius quam ancilla serviens significabat.

Pater meus invenit villas Melodiorum Sutinorum ob frequentiam et vim inundationum a retis fluminum, quae penitus in terra eorum inclusa erant, domibus vel habitationibus in arboribus vel in altis acervis constructis constabat.

Ipse et mater in una commodissima domorum regiarum habitae, tot servi ac servi ad curam rerum suarum deputati, ut parum aut nullus locus movendi esset.

Pater magno cum dolore magno cum dolore aliquot centenis emisit, ut matri meae satis sine holloaing colloqui posset, ac deinde ad regem Chew-chew-lô mandavit ut tam ipse quam mater saltem hebdomade opus esset. Perfectae quietis et requies ad sanitatem et fortitudinem recuperandam post horribiles cruciatus suos in Lunae Montosis.

Plures casus venire...

